

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

25 aprilie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia Zadorojnîi Andrei, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 noiembrie 2017 și a sentinței Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 28 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Dulgheru Ion Xxxxx, născut la xxxxx, originar din r-nul Xxxxx s. Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx str. Xxxxx, ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. *prima instanță:* 29.03.2016-28.02.2017
2. *instanța de apel:* 23.05.2017-02.11.2017
3. *instanța de recurs:* 14.03.2018 - 25.04.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Cantemir din 28 februarie 2017, Dulgheru Ion Xxxxx, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități financiar-comerciale pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Dulgheru I., prin concurs de infracțiuni, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă, 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități financiar-comerciale pe un termen de 5 ani.

A fost încasat de la Dulgheru I. în beneficiul lui Griniuc Viorica, întru compensarea prejudiciului material cauzat prin infracțiune, suma de 2.000 euro, sau echivalentul în lei moldovenești la data executării sentinței.

2. Potrivit sentinței menționate, s-a constatat că Dulgheru I., în luna aprilie 2012, aflându-se la domiciliul lui Griniuc Valeriu din s. Xxxxx, r-nul Xxxxx, având scopul însușirii prin înșelăciune și abuz de încredere a bunurilor altei persoane, în mod intenționat, sub pretextul vinderii unui tractor, neavând intenția de a-și

executa acest angajament, a primit de la Griniuc Valeriu suma de 2.000 euro, care conform cursului oficial al BNM la acel moment constituia echivalentul a 31.367 lei, după ce, cu mijloacele bănești însușite, a dispărut în direcție necunoscută, cauzându-i astfel părții vătămate pagubă materială considerabilă.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Dulgheru I. au fost calificate de drept de către instanța de judecată în baza art. 190, alin. (2) lit. c) Cod penal, *escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către inculpat, prin care a solicitat casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a acestuia.

În motivarea apelului a invocat că:

- nu a urmărit scopul de a înșela și însuși bunurile persoanei în cauză, nu s-a ascuns și nu a dispărut în direcții necunoscute după cum invocă procurorul;

- a ținut tot timpul legătura cu partea vătămată până la momentul când a fost arestat pe data de 23 septembrie 2013, pe o altă cauză penală;

- instanța de judecată în sentința contestată doar a invocat, că anterior a mai comis infracțiuni similare. Partea vătămată a fost de acord cu întoarcerea avansului.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 noiembrie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat, că instanța de fond corect a concluzionat că vinovăția lui Dulgheru I. și încadrarea acțiunilor lui în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, se bazează pe cumulul de probe administrate, amplu analizate și just apreciate de instanță.

Instanța de apel a indicat că la solicitarea procurorului în instanța de apel au fost examinate materialele din dosar, verificate probele administrate în ședința instanței de fond, inclusiv declarațiile necontestate ale părții vătămate Griniuc V., martorilor Griniuc V., Jomir I. audiați în prima instanță și probele științifice, și anume: procesul-verbal din 20 februarie 2015, de sesizare despre săvârșirea infracțiunii (f.d. 6 v. I); procesul-verbal de examinare a telefonului de model „Nokia CI”, ce aparține lui Griniuc V. (f.d. 11 v. I); cererea din 12 decembrie 2013 (f.d. 16 v. I).

Referitor la apărările inculpatului, în sensul că nu ar fi întrunită latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie, lipsind intenția de inducere în eroare, instanța de apel le-a apreciat ca nefondate, din considerentele că respectivele afirmații nu coroborează cu probele analizate, astfel nu se poate dispune achitarea inculpatului Dulgheru I. de săvârșirea infracțiunii deduse judecății, atâta timp cât probele dosarului confirmă vinovăția lui, sub forma intenției directe.

Cât privește solicitarea inculpatului Dulgheru I. de pronunțare a unei sentințe de achitare, prin invocarea a două temeuri de bază, instanța de apel a constatat, că cerința nu este întemeiată, astfel instanța de fond a stabilit în mod întemeiat că, acțiunile inculpatului Dulgheru I. urmau un caracter infracțional, cert a fost

constatat intenția inculpatului de a însuși prin înșelăciune și abuz de încredere bunurile părții vătămate Griniuc Valeriu și Griniuc Viorica. Pe tot parcursul cercetării cauzei Dulgheru I. a invocat, că a întreprins acțiuni pentru a onora angajamentele asumate față de familia Griniuc, însă prima instanță inițial și instanța de apel ulterior au constatat, că promisiunile făcute de către Dulgheru I. erau iluzorii, ultimul nu a putut indica partenerul care i-a promis să aducă din Republica Italiană tractorul, nu a indicat modalitatea concretă prin care intenționa să realizeze promisiunea de a aduce de peste hotarele țării tractorul comandat de familia Griniuc. În final, Dulgheru I. nu a restituit suma de 2.000 euro, știind cu certitudine că nu va putea vinde familiei Griniuc tractorul promis, astfel a însușit respectivii bani prin înșelăciune.

Instanța de apel a reținut, că declarațiile inculpatului precum că, nu a urmărit scopul de a înșela partea vătămată și a însuși bunurile acesteia, nu s-a ascuns și a ținut legătura tot timpul cu partea vătămată, nu corespund adevărului, ultimele fiind combătute prin declarațiile părții vătămate, martorilor și prin probele anexate la materialele cauzei, examinate de instanța de fond în cadrul ședinței de judecată, or, inculpatul și-a asumat un angajament față de familia Griniuc, promițând că va aduce un tractor de peste hotarele țării, lucru care nu a fost realizat de inculpat și astfel a înșelat părțile vătămate, invocând diferite situații că, *„stoparea bunului în vamă, că au apărut alte probleme, etc.”* - fapte care nu au avut loc.

În viziunea instanței de apel, intenția de a însuși banii părții vătămate se probează și prin faptul, că nerealizând angajamentul promis, inculpatul Dulgheru I. a avut destul timp pentru a restitui suma de bani părții vătămate, însă nu a întreprins nici o măsură pentru a întoarce suma în cauză.

Totodată, instanța de apel a considerat că cele întâmplate nu pot fi considerate un simplu incident pentru inculpat, or, întreg procesul de inducere în eroare și înșelare a victimei este o îndeletnicire a inculpatului, bine pusă la punct și organizată, acest fapt fiind confirmat și prin faptul, că inculpatul Dulgheru I. anterior a fost judecat pentru infracțiuni similare.

Instanța de apel a apreciat critic afirmația inculpatului Dulgheru I. privind nevinovăția sa, deoarece pe parcursul judecării cauzei nu au fost stabilite motive de a supune îndoielilor declarațiile părții vătămate și ale martorului Jomir I., acestea în cumulul lor, dovedind cu certitudine că inculpatul Dulgheru I. a comis infracțiunea imputată cu intenție directă, iar faptul că acesta nu-și recunoaște vinovăția, nu constituie temei pentru pronunțarea unei hotărâri de achitare.

La individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de apel a ținut cont de faptul, că acesta la momentul condamnării nu era cunoscut cu antecedente penale, însă pe de altă parte a ținut seama și de pericolul social concret extrem de ridicat al faptelor de escrocherie (dat de modul premeditat de săvârșire, de prejudiciile cauzate victimei, neacoperite până în prezent).

Instanța de apel a avut în vedere și faptul că, prin comportamentul său procesual, inculpatul nu a dovedit că ar regreta comiterea faptelor ilegale. La

individualizarea pedepsei, instanța de fond corect și în deplină măsură a ținut cont de motivul și gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază (nu au fost stabilite), și agravează răspunderea (nu au fost stabilite), de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

La caz, instanța de apel a considerat că pedeapsa aplicată în privința inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, de către instanța de fond este una întemeiată și își va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a inculpatului.

La fel, instanța de apel a considerat că instanța de fond corect a constatat faptul că, Dulgheru I. prin acțiunile sale a cauzat daune materiale și corect a dispus încasarea de la ultimul a prejudiciului material cauzat prin infracțiune.

6. Hotărârile instanțelor de fond sunt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpat, prin care solicită casarea acestora și aplicarea în privința sa a art. 126 Cod penal, modificat prin Legea nr. 207 din 29 iulie 2017.

În motivarea recursului, invocă:

- nu a avut și nu a urmărit scopul însușirii prin înșelăciune a bunurilor altei persoane și regretă că nu a reușit să-și onoreze obligațiile față de Griniuc V;

- cu toate că nu are o recipisă pentru suma de 2.000 euro, a recunoscut că a primit ca avans această sumă, pentru aducerea tractorului de marca MTZ-80;

- din circumstanțele create la moment și nu din vina sa, nu s-a reușit cu perfectarea actelor;

- nu poate fi vorba de escrocherie, deoarece împreună cu Griniuc V., au mers la el la serviciu și i-a arătat tractorul de model MTZ-82, având înțelegerea cu directorul SA „Drumuri” Criuleni să aștepte ca ultimul să perfecteze actele, după care SA „Drumuri” Criuleni a luat decizia de a nu-l mai vinde, astfel a căutat altă soluția de a-și onora obligațiile sale;

- a ținut în permanență legătura cu Griniuc V. cu excepția unui singur caz când era la medic și până la momentul reținerii.

6.2 Avocatul Zadorojnîi A. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Dulgheru I. să fie achitat de învinuirea adusă, pe motiv că nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

În motivarea recursului, invocă:

- hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de recunoaștere a lui Dulgheru I. vinovat în baza art. 190 Cod penal;

- nu a fost dovedit faptul că Dulgheru I. la momentul primirii sumelor de bani, urmărea scopul sustragerii lor și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat;

- argumentul instanței precum că „*intenția de a însuși banii părții vătămate se probează și prin faptul că, nerealizând angajamentul promis, inculpatul Dulgheru I. a avut destul timp pentru a restitui suma de bani părții vătămate, însă nu a întreprins nici o măsură pentru a întoarce suma respectivă de bani. Totodată Colegiul judiciar consideră că*

cele întâmplate nu pot fi considerate un simplu incident pentru inculpat, or, întreg procesul de inducere în eroare și înșelare a victimei este o îndeletnicire a inculpatului, bine pusă la punct și organizată, acest fapt fiind confirmat și prin faptul, că inculpatul anterior a fost judecat pe infracțiuni similare” - nu își găsește confirmarea prin probele administrate, nu corespunde circumstanțelor de fapt și sunt doar presupuneri;

- suma de 2.000 euro a fost obținută perfect legal, prin acord de avans, inculpatul având intenția de a executa comanda;

- instanțele nu indică pretinsele acțiuni ale inculpatului Dulgheru I. (fapte concrete de creare unei false reprezentări, nu se indică nici sensul acestei reprezentări greșite ale părții vătămate);

- Dulgheru I. primind de la Griniuc V. suma de 2.000 euro a început să se eschiveze, dar invers nu nega datoria, a avut mai multe întâlniri cu Griniuc V., convorbiri telefonice;

- nu au fost administrate probe suficiente și verosimile ce ar demonstra faptul, comiterii de către Dulgheru I. a infracțiunii de escrocherie, în acest sens nefiind probată intenția acestuia îndreptată la dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, care constituie latura subiectivă a acestei infracțiuni;

- cazurile vizate constituie un litigiu de ordin civil, care urmează a fi soluționat de către instanța de judecată, or din prevederile art. 10 alin. (1) Cod civil, rezultă că apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară;

- instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept indicate în rechizitoriu, constatând confuz, neclar și absolut divergent, că probele administrate nu sunt coroborate între ele, sentința nu cuprinde semnele constitutive ale încadrării juridice a acțiunilor pretinse a inculpatului, nici nu se analizează încadrarea formulată în actul de învinuire;

- cu toate că instanța de apel indică în decizie, că pedeapsa aplicată în privința inculpatului de către instanța de fond este una întemeiată și își va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a inculpatului, această instanță nu a indicat care pedeapsa i-a fost aplicată prin sentința;

- instanța de apel nu a analizat măsura de pedeapsa, legalitatea și temeinicia acesteia, ce se egalează cu neexaminarea apelului în fond, or s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În drept, recursul declarat este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate, solicitând de a le respinge ca inadmisibile. Din textul recursurilor declarate, se evidențiază că recurenții, își motivează recursurile prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, or motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Temeiurile la care se referă autorii recursurilor nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, deoarece instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală, iar cele invocate de recurenți în nici un mod nu constituie temei de casare a hotărârii instanței de apel. La aplicarea pedepsei s-a ținut cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 75 Cod penal. Instanța de apel a conchis că întreaga sistemă de probe apreciate de către prima instanță, coroborează între ele și confirmă faptul, că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, decizie care este argumentată.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor declarate, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din cuprinsul recursului declarat de către avocatul Zadorojnîi A. în numele inculpatului se reține, că se invocă ca temeiuri de drept pct. 6), 8), 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume, că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.* Totodată, Colegiul penal lecturând textul recursului declarat de către inculpat reține că, de către recurent nu s-a indicat nici un temei de casare prevăzut la art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul acestuia se statuează că inculpatul pledează nevinovat, temei ce se încadrează în pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, poate administra, la cererea părților orice probe noi și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Instanța de recurs, studiind textul deciziei atacate constată, că temeiul invocat de către avocatul Zadorojnîi A. și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel, judecând cauza și verificând probele în ședința de judecată a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii

penale a cauzei, precum și a elementelor de fapt pe care se sprijină soluția de condamnare dispusă în cauză, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Totodată, instanța de recurs consideră, că decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor din art. 6 CEDO.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și a adoptat o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cuprinzând argumente fundamentate în fapt și în drept, prezentate în hotărârea atacată și corect a considerat, că Dulgheru I. este vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Instanța de recurs relevă, că argumentele recurenților invocate în recursuri, referitor la nevinovăția inculpatului, au fost obiect de dispută în cadrul instanței de apel, asupra cărora s-a formulat și s-a punctat minuțios și veridic răspunsurile asupra tuturor alegațiilor recurenților, pe care Colegiul le însușește.

De asemenea, recurenții critică hotărârile adoptate de instanțele de fond din motiv că acestea nu au dat o apreciere corespunzătoare probelor cercetate, astfel în opinia avocatului, ele nu demonstrează vinovăția lui Dulgheru I. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

În primul rând, relevant este de menționat, că chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului. Deci, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține. În cauza deferită judecării, după verificarea actelor cauzei, o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

Cât privește motivele invocate de recurenți, precum că inculpatul nu este vinovat în comiterea faptei imputate în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, precum și argumentele invocate în acest sens, Colegiul penal se va expune asupra acestora cercetând incidența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

De remarcat este, că acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Conform art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei

prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală.

În cauza supusă judecării Colegiul consideră, că instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o evaluare justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

De asemenea, cu referire la critica recurențelor, precum că nu a fost dovedit faptul că Dulgheru I. a urmărit scopul însușirii prin înșelăciune a bunurilor altei persoane și nu a fost probată intenția acestuia îndreptată la dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, care constituie latura subiectivă a acestei infracțiuni, Colegiul penal o respinge ca fiind neîntemeiată, deoarece instanța de apel a analizat minuțios aceste aspecte și s-a expus argumentat în privința lor. Cu toate acestea, instanța de recurs va purcede la analiza laturii obiective și subiective a infracțiunii de escrocherie în coraport cu circumstanțele constatate și probele administrate.

Astfel, potrivit teoriei penale, latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (1) Cod penal, are următoarea structură: *fapta prejudiciabilă* alcătuită din două acțiuni (inacțiuni): a) acțiunea principală, care constă în dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane; b) acțiunea sau inacțiunea adiacentă, care constă, în mod alternativ, în înșelăciune sau abuz de încredere; *urmările prejudiciabile* sub forma prejudiciului patrimonial efectiv; *legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile*.

De asemenea, este de menționat și acel fapt că infracțiunea specificată la art. 190 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune materială, ce se consideră consumată din momentul în care făptuitorul obține posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile acestuia la propria sa dorință.

Instanța de recurs atestă, că faptul dobândirii ilicite de către Dulgheru I. de la Griniuc V. a sumei de 2.000 euro, prin înșelăciune și abuz de încredere, se confirmă prin probe cercetate și verificate de instanțele de fond și anume:

- declarațiile părții vătămate Griniuc Viorica, conform căreia Dulgheru I. le-a propus să le aducă un tractor din Italia, ultimul le-a cerut un avans și ei au transmis suma de 2.000 euro, fără a întocmi o recipisă, spunându-le că va aduce tractorul în timp de două săptămână, după care a plecat. După aceasta Dulgheru I. le-a mai răspuns de câteva ori la sunetele de telefon, amânându-i din zi în zi sub diferite pretexte, spunându-le că tractorul este la vamă, sau că au apărut careva probleme. Ulterior Dulgheru I. răspundea tot mai rar la apelurile telefonice, până când nu a mai răspuns deloc, atunci au înțeles că au fost amăgiți de acesta și deposedați de suma de 2.000 euro;

- declarațiile martorului Griniuc Valeriu, care a menționat că fiul său a fost telefonat de Dulgheru I. care i-a propus să-i aducă un tractor din Italia. Griniuc V.

s-a întâlnit cu ultimul care i-a cerut un avans și i-a spus că în patru zile o să-l aducă de peste hotare. Peste o săptămână văzând că nu are nici un răspuns l-a telefonat pe Dulgheru I., care i-a comunicat că se perfectează actele și când tractorul va fi adus, îl va telefona, ulterior când la contactat acesta i-a spus că tractorul este reținut la vamă și că ar putea să-i găsească un tractor pe teritoriul țării, însă trecuse trei luni și nu a mai adus careva tractor. După care din nou l-a contactat telefonic pe inculpat și ultimul i-a comunicat că a găsit tractor, au fost și l-au văzut la o brigadă de tractoare din or. Criuleni și au convenit ca Dulgheru I. să îl aducă acasă, însă acesta nu l-a mai adus, iar după un an de zile, când îl suna, acesta îi închidea telefonul. Mai târziu l-a telefonat și acesta i-a propus un alt tractor din s. Chiriet-Lunga, pe care la sugestia lui Dugheru I. a mers singur să-l vadă, înțelegându-se cu proprietarul la suma de 4.000 euro, la contactat pe Dulgheru I. ca să-i transmită suma de 2.000 euro, la care acesta i-a comunicat că se va clarifica cu proprietarul, însă nu a făcut asta, totodată nu a mai răspuns la telefon și nici nu i-a restituit banii;

- declarațiile martorului Jomir I. care a confirmat cele spuse de martorul Griniuc Valeriu;

- procesul-verbal de examinare a telefonului de model „Nokia CI”, ce aparține lui Griniuc Valeriu, acțiune petrecută la 20 februarie 2015, din care rezultă că, la compartimentul „mesaje recepționate” se află un mesaj parvenit la data de 07 februarie 2013, ora 09.09, de pe nr. de telefon +37369030444, cu următorul conținut: „Valera, fac tot posibilul max. până la sfârșit de lună să hotărâsc pozitiv. Încă odată îți spun cel târziu la sfârșit de lună. Așteptați vă rog.”

În ce privește latura subiectivă a infracțiunii de escrocherie, aceasta se caracterizează în primul rând prin vinovăție, sub formă de intenție directă. De asemenea la calificarea faptei, este obligatorie stabilirea scopului special - a scopului de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată conform alin. (1) art. 190 Cod penal, doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în stăpânire asupra acestor bunuri, urmărea scopul de a le sustrage și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Colegiul penal specifică, că temeiul aplicării art. 190 Cod penal apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele drepturilor civile, atunci când este vorba de două subiecte ale unui raport juridic. Sub incidența legii penale trebuie să intre doar acele încălcări care demonstrează rea-voința, fraudă, malversațiunea din partea făptuitorului.

Astfel instanța de recurs, stabilește că inculpatul după ce a intrat în posesia sumei de 2.000 de euro, nu și-a onorat obligațiile față de familia Griniuc, promițând că va aduce un tractor de peste hotarele țării, mereu îi ducea în eroare cu diferite motive, precum că tractorul este reținut la vamă, că tractorul de la brigada de tractoare din or. Criuleni a fost vândut la licitație, ulterior că s-a înțeles cu stăpânul tractorului din s. Chiriet-Lunga ca Griniuc Valeriu să achite doar restul sumei, însă nu a avut loc nici o înțelegere, iar inculpatul nu a mai răspuns la telefon, totodată având suficient timp pentru a restitui suma de bani părții vătămate, nu a întreprins nici o măsură pentru a o întoarce, eschivându-se prin aceea că nu răspundea la

telefonul mobil, necomunicarea părții vătămate timp îndelungat despre situația creată, împrejurări ce creează o impresie clară despre scopul rău-voitor al inculpatului, astfel demonstrându-și intenția infracțională pe care o avea de la bun început și anume cea de a sustrage banii.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal respinge argumentele avocatului Zadorojnii A., precum că în speță sunt relații civile, deoarece Dulgheru I. de la bun început a avut intenția de a nu întoarce banii părții vătămate, totodată comportamentul inculpatului până la intrarea în posesia banilor și după aceasta, repetabilitatea cu care acționa acesta, schema bine gândită de comportament, iar propunerea de a-i procura un tractor în țară cu variantele expuse, la fel erau îndreptate spre a păstra un termen cât mai îndelungat încrederea victimei și a înlătura orice suspiciuni din partea acesteia, că el ar fi abuzat de încrederea ei în scopul însușirii banilor acesteia și că ar fi înșelat-o, din care considerent instanța de recurs respinge argumentele recurenților, precum că suma de 2.000 euro a fost obținută legal, inculpatul având intenția de a executa obligația.

Generalizând în ansamblu probele administrate, Colegiul penal statuează, că nu se constată prezența a careva dubii privind vinovăția inculpatului, în săvârșirea infracțiunii imputate, iar acțiunile acestuia sânt incidente elementelor infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și în cele din urmă temeiurile pentru recurs invocate nu și-au găsit confirmarea.

Totodată, la criticile invocate de inculpat, privind aplicarea în privința acestuia a art. 126 Cod penal modificat prin Legea nr. 207 din 29 iulie 2017, Colegiul ține să evidențieze acel fapt, că potrivit alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin. (1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Reieșind din lucrările cauzei se constată, că astfel aceste critici, sunt invocate direct în faza procesuală a recursului, ceea ce contravine prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală. Deci, motivele invocate de inculpat, nu au constituit obiect de discuție în instanța de apel, astfel, nu este în drept să le invoce în recurs.

Cu referire la temeiul pentru recurs, invocat de către avocatul Zadorojnii A. și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul penal reține că, acesta critică faptul că instanța de apel nu a analizat măsura de pedeapsă aplicată în privința inculpatului.

Verificând și analizând materialele cauzei, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea temeiul de casare invocat de către recurent în prezenta speță, iar instanțele de judecată și-au motivat just soluțiile adoptate, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75, 84 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilită conform sancțiunii articolelor imputate acestuia.

Instanța de recurs reține, că inculpatul a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, sancțiunea căruia prevede pedeapsa închisorii de la 2 la 6 ani, iar conform art. 16 alin. (4) Cod penal, aceasta se clasifică ca infracțiune gravă.

Reieșind din textul hotărârilor instanțelor de fond, se reține că aceste instanțe au ținut cont de personalitatea inculpatului care anterior a mai fost judecat pentru infracțiuni similare, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de faptul că nu a restituit prejudiciul părții vătămate, de influența pedepsei aplicare asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acesteia, stabilindu-i pedeapsă sub formă de 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități financiar-comerciale pe un termen de 2 ani, pedeapsă ce se încadrează în limitele sancțiunii normei penale date.

De menționat este și acel fapt la cazul supus judecării, că infracțiunea dată a fost comisă până la pronunțarea sentinței Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 21 martie 2016 și deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 octombrie 2017, prin care Dulgheru I. a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c), 190 alin. (4) Cod penal, cu stabilirea pedepsei definitive de 10 ani 3 zile închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activități financiar-comerciale pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis

Respectiv, în aceste împrejurări instanțele de fond erau obligate de a-i aplica prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru a-i stabili pedeapsa definitivă, norme legale ce, în prezenta speță, au și fost aplicate de către instanțele de fond, stabilind corect inculpatului pedeapsa definitivă de 12 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a de a ocupa funcții și a exercita activități financiar-comerciale pe un termen de 5 ani, ținând cont de faptul, că pedeapsa definitivă stabilită pentru concursul de infracțiuni prevăzut de art. 84 alin. (4) Cod penal, nu poate fi mai mică decât pedeapsa stabilită la pronunțarea primei sentințe.

Totodată, cu referire la criticile avocatului Zadorojnîi A., precum că instanța de apel indică în decizie, că pedeapsa aplicată în privința inculpatului de către instanța de fond este una întemeiată și își va atinge scopul de restabilire a echității sociale, de corectare și reeducare a inculpatului, însă nu a indicat care pedeapsă i-a fost aplicată prin sentință, Colegiul penal reține, că faptul dat nu poate răsturna hotărârea instanței de apel, deoarece instanța de apel a menținut sentința, în care este indicată pedeapsa aplicată inculpatului.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa definitivă stabilită în sarcina inculpatului și modalitatea de executare a acesteia, în viziunea Colegiului a fost individualizată corect și în așa fel încât aceasta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal, statuează că pedeapsa individualizată de prima instanță, menținută și de cea de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu au fost admise erorile de drept la care fac referire recurenții și nu sânt temeuri de casare a soluției adoptate, fiindcă instanța de apel s-a pronunțat motivat asupra tuturor argumentelor indicate în apel și hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii, nefiind încălcate careva drepturi ale inculpatului.

Finalmente, Colegiul apreciază ca legală și întemeiată hotărârea instanței de apel, care a fost adoptată în corespundere cu prevederile art. 414-419 Cod de procedură penală și din atare considerente, recursurile ordinare declarate de recurenți sunt inadmisibile, ca fiind vădit neîntemeiate.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpat și avocatul acestuia Zadorojnîi Andrei, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 noiembrie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Dulgheru Ion Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 23 mai 2018.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie